

Karjalankielinen puhe on hiljaa tukahdutettu

► Janne Saarikiven vastaus (HS 8. 8.) Leo Miralan kirjoitukseen (HS 31. 7.) herätti huomioni. Kirjoitus oli otsikoitu "Livvin puhuma-alue ei kuulu enää Suomeen".

Livviä, joka on yksi karjalan kielen neljästä päämurteesta, puhutaan yhä esimerkiksi Piellavedellä, Rautavaaralla, Muhoksella ja eri puolilla Suomea siellä, missä kaksi tai useampi entinen raja-karjalainen toisensa kohtaa – Helsingissäkin.

Ei Suomesta löydy romanienkaan puhuma-aluetta, ja siitä huolimatta perustuslaissamme heidän kielelleen nimeltä mainiten annetaan erityinen suoja saamen kielen ohessa, joka todella on alkuperäisväestön kieli Suomessa. Romanian kieli ei sellainen kuitenkaan ole.

Karjalan kieli Suomessa kuuluu siihen ryhmään, johon viitataan sanoilla "muilla ryhmillä on oikeus...". Janne Saarikiven kirjoituksesta henkii "suomalaiskansallinen nihilismi", joka on Suomessa tuhonnut karjalan kielen mahdollisuudet.

Näinhän Sirkka Saarinen kirjoituksessaan "Säilyttävätkö marit kieltensä" (HS 2. 8.) kir-

joittaa: "Kansallisen nihilismin vallitessa vähemmistö vaihtaa kielensä ja sulautuu enemmistöön."

Näin juuri Suomessa on käynyt karjalan kielen kohdalla. Ja näistä kirjoituksista päätellen näyttää tuo "kansallinen nihilismi" hyvin elävän myös kielten tutkijoiden ja yhteiskuntamme päättäjiä keskuudessa edelleen.

Heille tämä näyttää olevan myös hyvä poliittinen lyömäase Venäjää kohtaan.

Tälläkin pyritään lietsomaan sitä suomalaiskansallista Venäjä-vihaa, joka kohdistui sotien jälkeen ja vielä osittain tänäänkin karjalan kieltä puhuvaan väestönosaan Suomessa, esimerkiksi ryssittelyn muodossa.

Jos tutkijoiden ja meidän päättäjiemme keskuudessa ei osata antaa arvoa Suomen karjalankieliselle väestönosalle, silloin on turhaa neuvoa Venäjääkään niin tekemään, oli suomalais-ugrilaisia Venäjällä kuinka paljon tai vähän tahansa.

Matti (Mat'fei) Saveljev

Suomen karjalainen

äidinkieli livvi

Tuusula